

IN KNOKKE!

‘Poëzie is een lichtende kunstvorm
Die woorden weer
Hun duistere betekenis geeft.’
René Magritte

Voor mijn dierbare vriend Michel Joiret,
die net als ik zoveel van de Noordzee houdt.

En voor mijn vent, die samen met mij
in onze zandkastelen speelt.

1.

Er was eens een jongetje dat de zee in een schatkistje had gestopt, waarop hij schelpen had geplakt. Telkens wanneer het jongetje zich weer eens zorgeloos wilde voelen, deed hij het doosje open en stroomden de golven zijn kamertje binnen, spoelden zijn bolhoed en zijn donkere wolken weg. Wat overbleef, was een kleurenpalet waarmee het kereltje de wereld opnieuw kon uitvinden.

René Magritte was blij dat hij de trein kon verlaten. Het was helemaal geen rustige rit geweest. Het was vakantie en de passagiers waren allemaal opgewonden.

Zijn vrouw Georgette en hij hielden van de Noordzee met haar villa's die net poppenhuisjes leken. Afhankelijk van hoe hun financiën ervoor stonden, namen ze hun teefje Jackie mee – een wit keeshondje, dat graag door het zand dartelde. Ze hadden altijd hondjes van dit ras gehad, de ene keer een zwart, dan weer een wit.

De Belgische kust lag niet zo ver van Brussel. Magritte was moe. Hij had een grote tentoonstelling voorbereid en Georgette en hij hadden besloten om wat te ontspannen in Knokke-Zoute, hun lievelingsbadplaats. Bovendien had het Grand Casino een ruime zaal ingericht met zijn schilderijen. In Zoute voelde hij zich thuis.

'Niets beter dan jodium om op te kikkeren', had Georgette verkondigd.

Telkens wanneer ze naar de kust gingen, verbleven ze op dezelfde plek, het Hôtel de la Plage met zicht op zee. Een chic maar gemoeidelijk adres en ze voelden zich er helemaal thuis. Georgette vond

het erg leuk, want ze werd er te pas en te onpas aangesproken met 'mevrouw Georgette': 'Alles goed, mevrouw Georgette? Hebt u iets nodig, mevrouw Georgette?' En het personeel onthield jaar na jaar haar voornaam. Ze hoorde, om zo te zeggen, bij de familie! René hield van het geruststellende getik van de pendules en de inrichting, die hem deed denken aan de theesalons van oude *ladies* of Miss Marple. Met een fijn rozenmotief beschilderde porseleinen kopjes, buffetkasten van donker hout en comfortabele fauteuils overtrokken met Liberty-stoffen. Hier voelde het net zo gemakkelijk aan als zijn pantoffels, ook al gaven de weduwen met hun grijze kapsel en door de zon gerimpelde huid het geheel een vleugje luxe. Het personeel boog diep voor zijn clientèle en fladderde als vliegen van tafel naar tafel om de dames en heren toch maar op hun wenken te bedienen. Het enige waar ze op stonden, was dat hun hondje Jackie, dat ze liefdevol Loulou noemden, haar eigen aardewerken eetbakje en bij aankomst ook wat lekkers kreeg.

De kamer was in dezelfde stijl ingericht als de rest, met een Vlaamse kast van eikenhout en een bed dat opgemaakt was met een bloemetjessprei, passend bij het behang. Telkens wanneer René ergens was waar hij zich goed voelde, zei hij: 'Het lijkt hier wel een pastorie.'

Zodra ze hun koffers hadden uitgepakt en hun lichte kleding in de kast hadden gelegd, gingen de Magrittes naar de eetzaal in een grote ronde hal van waaruit je de zee kon zien. Op het menu: garnaalkroketten, kreeftensoep en mosselen met friet, natuurlijk! En bij al dat lekkers uit de zee een chabliswijnkje om u tegen te zeggen.

Georgette had een mooie jurk met rode stippen aangetrokken, die paste bij de das van haar man. Ze vonden het leuk, die knip-oogjes tussen geliefden. Ze genoten! Maar de kelner was vergeten hun het zout voor hun frietjes te brengen. De man aan het tafeltje naast hen, goed gekleed in een getailleerd jasje, een gestreept vest en een hemd dat tot de kin was dichtgeknoopt, zag de dame lonken naar het zoutvat. Galant als hij was, gaf hij haar het zout aan. En zo

ontspoon zich een vriendelijk gesprek. Naar goede gewoonte hield René zich op de achtergrond. Hij was niet zo'n grote prater als zijn echtgenote, die altijd wel iets te zeggen had. Wat hij dan weer wel graag deed, was kijken naar de mensen die zaten te eten. Heerlijk! Die gewoonte had hij opgepikt bij zijn grootmoeder, waar altijd een zekere meneer Zin kwam eten. Gefascineerd keek de kleine René toe hoe de vleesjus en het vet van de aardappelen over zijn kin dropen.

De man stelde zich voor: 'Goedenavond, ik heet Roger Doorman. Gégé voor intimi.'

Magritte haatte het als mensen zo praatten. Al die vertrouwelijkheden waren zijn ding niet. Hij trok een zuur gezicht en concentreerde zich op zijn goudbraseem, haalde er met zorg elke graat uit. Stikken op een regenachtige dag, dat kon nog; maar niet op vakantie! Even schoot het door zijn hoofd dat die rare kwibus vast valsspeelde. Zijn praatjes pasten niet bij zijn looks. Als een kikker die graag op een rund wil lijken.

'U ziet er prachtig uit!' zei hij tegen Georgette, die kirde.

Die vrouwen toch, dacht René, allemaal hetzelfde! Een wolf die hen vleit en ze laten alles vallen en volgen. En dan zijn ze verbaasd dat hij hen met huid en haar opeet! Hij trapte nog net niet op de voet van zijn vrouw onder tafel... Hield zich op tijd in. Die dandy in zijn vest was het niet waard. Met zijn flaporen leek hij wel het broertje van Mickey.

'Mijn man en ik zijn hier met vakantie', zei ze. 'Een reisje met ons tweeën...'

René glimlachte. Ach mijn Georgette, ik heb je onderschat. Mooi op zijn plaats gezet!

'Wat brengt u naar dit vakantieoord?' vroeg ze.

Een chic woord dat ze vast in een magazine bij de kapper had gelezen. En zoals ze vaak zei tegen René, gaf een grote woordenschat je een zekere stijl.

Roger Doorman en zijn vest vertrouwden haar toe dat hij hier was omdat hij geen nieuws meer had van zijn echtgenote. En hij liet

hun haar foto zien, waarop Magritte snel een blik wierp; hij hoopte maar één ding: dat die gast hen met rust zou laten. Georgette leek heel geïnteresseerd en vond haar knap, elegant zelfs, wat een klasse!

‘Die baret staat haar heel goed!’ zei ze verrukt.

‘Ja, een cadeautje van mij voor haar verjaardag.’

En blablabla... René boog zich steeds dieper over zijn bord en mopperde binnensmonds: ‘Eet je goudbrasem, schattebout, straks is hij koud.’

Maar schattebout deed alsof ze hem niet hoorde. Die tafeltenniser had duidelijk haar nieuwsgierigheid geprikkeld.

‘Sinds wanneer hebt u al niets meer gehoord?’

‘Al een week. Ze heeft me een brief geschreven. Ik voel dat er iets niet klopt. Ze is journaliste en fotografe voor een toeristisch magazine en was hier vorig jaar al geweest. Omdat dit hotel haar beviel, is ze teruggekeerd om een reportage te maken over het Grand Casino.’

‘O! Mijn man heeft daar zijn werken tentoongesteld! En hij heeft een grote muurschildering gemaakt, dat u in de Magrittezaal kunt zien, naar hem genoemd. Het wordt bovendien verlicht door een mooie luchter van kristal uit Murano!’ voegde ze er trots aan toe. ‘We hebben dezelfde in onze eetkamer hangen, maar dan veel kleiner! En hij komt niet uit Venetië, maar uit Molenbeek.’

Magritte kon zich niet langer bedwingen en stampte op haar voet. Hij had totaal geen zin om op de vragen van Roger Dobermann te antwoorden, zo noemde hij de man bij zichzelf. Telkens wanneer hij iemand niet leuk vond, verbasterde hij diens naam. Nog een geluk dat de ander de schilder niet kende. Oef! Hij ging in één adem door...

‘Meneer Lippens, de burgemeester van Knokke, heeft mijn vrouw gevraagd om een reportage te maken over de gebeurtenissen van deze zomer. Toen we pas getrouwd waren, gingen we graag met vakantie naar zee. Daisy houdt niet zo van het vochtige klimaat aan onze Belgische kust, ze is eigenlijk Engelse.’

‘O, wij houden heel erg van plumpudding’, zei Georgette, die

wilde laten zien dat haar culinaire kennis verder reikte dan de grenzen van het continent. ‘Mijn man heeft een mecenas in Londen.’

‘Ja, ik vind het heerlijk wanneer hij druipt van de cognac’, antwoordde de elegante Roger, die zojuist wat kreeftensoep op zijn vest had gemorst, wat Magritte fantastisch vond.

Stom, dacht hij, hoe een onnozele vlek alles kan verpesten en je er als een onnozelaar laat uitzien! En trouwens, mijn mecenas zijn zijn zaken niet. Het enige dat hem interesseert, is hijzelf.

Roger Doorman doopte zijn servet in zijn glas en wreef. Hij maakte de vlek alleen maar groter. René verkneuterde zich.

‘Niet praten terwijl je eet’, zei hij.

Georgette keek hem boos aan. Haar man kon soms echt een lomperik zijn. Maar ze kon niet ontkennen dat hij haar aan het lachen maakte. Na een korte stilte, terwijl de ander probeerde de vlek weg te krijgen, nam Georgette de draad van het gesprek weer op, meer omdat ze nieuwsgierig was naar de mysterieuze verdwijning van de vrouw dan uit beleefdheid.

‘U had met haar mee moeten gaan, de kust is aangenaam in de zomer.’

‘Ja, maar als ze aan het werk is, is ze liever alleen. En bovendien is het ook moeilijk met mijn werk... Maar nu maak ik me dus zorgen omdat ik niets meer heb gehoord. We hadden een kleine ruzie... Normaal toch, gebeurt dat niet bij de beste koppels?’

Georgette gaf geen kik.

‘Ik heb haar foto laten zien aan het hotelpersoneel. Daisy heeft hier verbleven en is op de laatste dag vertrokken met haar bagage, want haar kamer was leeg.’

‘Ze heeft vast een ommetje gemaakt’, stelde Georgette hem gerust. ‘Vrouwen moeten er soms eens tussenuit.’

‘De mijne niet!’ verzekerde Roger Pitbull haar. ‘Ze heeft thuis alles wat ze nodig heeft en genoeg vrijheid in haar werk.’

Haha, de waakhond is jaloers... René had zijn hele goudbrasem opgegeten en wilde snel zijn dessert wegwerken zodat hij naar bed

kon en kon genieten van de rust. Op zijn beste vrienden na kon hij slechts mondjesmaat mensen verdragen. De Brusselse wafel met slagroom werd op tafel gezet, godzijdank!

In een recordtempo at René zijn wafel op, hij stond op en wenste de ander een goede avond. Georgette, die geen dessert had genomen – ‘ik let op mijn lijn, ik moet nog in mijn badpak passen’ – volgde hem, maar voelde zich toch wat verplicht om vriendelijk te zijn en liet haar buurman weten dat ze hier elke zomer kwamen en altijd in dezelfde kamer logeerden, nummer 21, met zicht op zee. ‘Mijn man maakt er vaak een grapje over: “Net als in *De moorde-naar woont op nr. 21* van Stanislas-André Steeman.” Hij is gek op politieromans.’

‘O, dan zijn we burenl!’ riep Roger met de Grote Oren uit.

‘Dan hoop ik maar dat u mijn man niet hoort snurken. Hij is een echte boorhamer!’

En hop! Incasseer maar, René, dat is omdat je de hele maaltijd lang zo bot bent geweest.

De charmante Roger wenste hen zoete dromen... Bedoelde hij dat sarcastisch?

‘Tot morgen bij het ontbijt’, zei Georgette met een glimlach.

‘Morgen moet ik naar Oostende voor zaken. We zien elkaar bij het avondeten. Nog een prettige avond.’

Georgette nam de arm van haar man aan en ze liepen door de hal. Door de okergele verlichting leek het nog zonnig, zo midden in de nacht.

‘Die zijn we kwijt!’ mompelde René in de traphal.

‘Nou, dat is ook niet sociaal van je! Die arme man heeft niets meer gehoord van zijn vrouw. Vreselijk!’

‘Ze is er vast vandoor met een galantere prins dan die van haar, heel moeilijk is dat niet. Die blaaskaak heeft totaal geen stijl. Een aap in een pak.’

En voilà, netjes ingepakt.

‘Loulou trekt aan de riem, het lijkt wel alsof ze naar buiten wil’,

stelde René vast. 'Ik ga even wandelen op de dijk, ga jij maar slapen, ik ben niet lang weg.'

'Wil je niet dat ik meega?'

'Nee, mijn duifje, ik zou niet willen dat je verkouden wordt. De wind is opgestoken, de mannen moeten hun strohoed vasthouden.'

Georgette drong niet aan. Ze keek er wel naar uit in haar zachte bedje te liggen.

Zoals hij had beloofd, ging René niet te lang. Toen hij naar hun kamer wilde teruglopen, kruiste hij de buurman, die nogal geërgerd leek. Hij sloeg de deur bij het naar buiten gaan achter zich dicht. Had hij slecht nieuws gekregen?

'Alles goed?' vroeg René.

'Kon niet beter', snauwde hij, maar zijn toon liet het tegengestelde blijken. 'Ik ga een luchtje scheppen.'

Magritte keek hem na. Hij liep met militaire tred, alsof hij ten strijde trok.